

S

ygn. akt:I C 512/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie Przewodniczący: SSO Andrzej Kieć

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2022 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko Z. P. (P.)

o zapłatę

zasądza od pozwanego Z. P. na rzecz powoda (...)

z siedzibą w W. kwotę 129 182,39 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy sto osiemdziesiąt dwa ³⁹/100) złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 129 982,39 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt dwa ³⁹/100) złotych od dnia 15 września 2020 roku do dnia 14 marca 2021 roku,

- 129 882,39 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt dwa ³⁹/100) złotych od dnia 15 marca 2021 roku do dnia 15 kwietnia 2021 roku,

- 129 782,39 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt dwa ³⁹/100) złotych od dnia 16 kwietnia 2021 roku do dnia 16 maja 2021 roku,

- 129 632,39 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy sześćset trzydzieści dwa ³⁹/100) złotych od dnia 17 maja 2021 roku do dnia 15 czerwca 2021 roku,

- 129 482,39 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt dwa ³⁹/100) złotych od dnia 16 czerwca 2021 roku do dnia 15 lipca 2021 roku,

- 129 332,39 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy trzysta trzydzieści dwa ³⁹/100) złotych od dnia 16 lipca 2021 roku do dnia 15 sierpnia 2021 roku,

- 129 182,39 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy sto osiemdziesiąt dwa ³⁹/100) złotych od dnia 16 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty;

umarza postępowania w zakresie cofniętego powództwa;

zasądza od pozwanego Z. P. na rzecz powoda (...) kwotę 11.917 (jedenaście tysięcy dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty;

oddala zgłoszony w piśmie wniesionym dnia 14 lutego 2022 roku wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

SSO Andrzej Kieć

Sygn. akt I C 512/21

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. P. kwoty 129.982,39 zł z odsetkami umownymi liczonymi od dnia 26.08.2020r w wysokości dwukrotności stopy odsetek ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 7.09.2007r z pozwanym zawarł umowę kredytu konsolidacyjnego, którą wypowiedział z uwagi na niewykonanie zobowiązania przez pozwanego.

W dniu 28 kwietnia 2021r Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, do którego pozwany wniósł skutecznie sprzeciw, skutkiem czego nakaz stracił moc (art. 505 par.2 kpc).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda z uwagi na nieprawidłowe wypowiedzenie umowy a także z uwagi na warunkowy charakter wypowiedzenia. Nadto podniósł zarzut nieważności umowy kredytowej w zakresie wysokości prowizji (art. 5 kc, art. 385 (1) kc, art. 58kc).

W piśmie procesowym opatrzonym datą 3.09.2021r. powód – z uwagi na dokonane przez pozwanego po wniesieniu pozwu wpłaty na poczet kredytu – ograniczył roszczenie, ostatecznie żądając zasądzenia kwoty 129.182,39 zł z wyszczególnionymi w tym piśmie odsetkami. (k.46,47).

Pozwany z ostrożności procesowej wniósł o rozłożenie świadczenia na raty po 200 zł miesięcznie (k.82).

Sąd ustalił:

Powód w dniu 7.09.2017r zawarł z pozwanym umowę kredytu konsolidacyjnego na kwotę 136.062,58 zł, w tym sfinansowanie prowizji za udzielenie kredytu w wysokości 22.994,58 zł. Kredyt był udzielony na okres od dnia 7.08.2017r do 20.09.2029r. Zgodnie z zapisem punktu III.6..2.1 umowy, bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku braku spłaty kwot kredytu w terminie ich wymagalności lub niedotrzymania innych warunków udzielenia kredytu. W myśl zapisu punktu III.1.11 umowy, stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego jest równa odsetkom maksymalnym za opóźnienie. (umowa kredytowa k.16-21, harmonogram spłat k.22,23, formularz informacyjny k.50-54). Zgodnie z punktem III.6.5 umowy, w następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia umowy, niespłacona część kredytu wraz z odsetkami staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od którego bank naliczy i pobiera odsetki od zadłużenia przeterminowanego.

Sporny kredyt został uruchomiony w całości a środki zostały wypłacone pozwanemu, w umówiony sposób. (dyspozycja wypłaty kredytu k.21v).

Po pewnym czasie pozwany zaprzestał terminowego spłacania zobowiązania. Pismem z 5.12.2019r powód wezwał powoda do zapłaty w terminie 14 dni zaległości w wysokości 1623,29 zł (w tym: z tytułu kapitału 624,04 zł, z tytułu odsetek umownych 995,66 zł, z tytułu odsetek karnych 3,59 zł), jednocześnie informując o możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego w trybie art. 75 c ustawy Prawo bankowe. Wezwanie to zostało doręczone powodowi w dniu 10.12.2019r. W dniu 10.12.2019r strony zawarły aneks do umowy kredytowej dotyczący okresu kredytowania (od 7.09.2017 do 20.09.2034) oraz wysokości rat kredytu („kolejne raty w dniu 20 każdego miesiąca w wysokości 1308,58 PLN...”). Pismem z 5.02.2020r powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w kwocie 2323,07 zł. Pismem z 25.02.2020r powód wypowiedział umowę kredytową z uwagi na niedotrzymanie terminów płatności przez pozwanego

i wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w terminie 30 dni. W piśmie tym powód wskazał, że wypowiedzenie w przypadku uregulowania zaległości w wysokości 4.742,86 zł nie będzie wywoływało żadnych skutków prawnych.

W związku z umową kredytową, pozwany składał pisma do Rzecznika Finansowego; powód przedstawił swoje stanowisko pozwanemu w piśmie z 17.03.2020r.

(historia spłat k.55-57, wezwanie z 5.12.2019r wraz z dowodem doręczenia k.58,59, aneks do umowy k.67,68, pismo z 5.02.2020r k.40,41, wypowiedzenie z 25.02.2020r k.24,25; korespondencja k.37-39, 83,84).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego. Wiarę dowodom z dokumentów sąd dał albowiem ich prawdziwość nie została zaprzeczona. Zgodnie z art. 243 (2) kpc dokumenty znajdujące się w aktach stanowią dowody bez wydawania odrębnego postanowienia.

Sąd zważył:

Powództwo było zasadne.

Zarzut pozwanego odnoszący się do braku legitymacji czynnej powoda był całkowicie nietrafny: powodowy bank był stroną umowy kredytowej, toteż przysługiwała mu legitymacja czynna w sprawie o zapłatę należności wynikających z umowy.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Obowiązkiem kontraktowym pozwanego była spłata zaciągniętego kredytu wraz z umówionymi odsetkami i kosztami.

Powód wykazał istnienie wierzytelności i jej wysokość (umowa kredytowa, historia spłat); wysokość roszczeń nie była przy tym zaprzeczona.

Sąd nie uznał za zasadne zarzuty pozwanego dotyczące nieprawidłowego wypowiedzenia umowy kredytowej.

Zgodnie z zapisem punktu III.6..2.1 umowy, bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku braku spłaty kwot kredytu w terminie ich wymagalności lub niedotrzymania innych warunków udzielenia kredytu. Jak wynika z wezwania do zapłaty z 5.12.2019r, pozwany na dzień 5.12.2019r posiadał zadłużenie w wysokości 1623,29 zł (w tym: z tytułu kapitału 624,04 zł, z tytułu odsetek umownych 995,66 zł, z tytułu odsetek karnych 3,59 zł). Okoliczność tę potwierdza złożona przez powoda historia spłat (k.55-57). Zadłużenie powoda utrzymywało się utrzymywało się w kolejnych miesiącach – aż do wypowiedzenia umowy. Pomimo wezwania do zapłaty z 5.12.2019r. pozwany nie spłacił zaległości: na dzień 17.01.2020r wynosiło ono 1311,99 zł; na dzień 22.01.2020r -2521,20 zł, na dzień 28.01.2020r - 2422,14 zł, na dzień 17.02.2020r -2324,48 zł. Na dzień 18.12.2019r utrzymywało się wymagalne zadłużenia z tytułu odsetek w wysokości 311,12 zł. (k.56). Pozwany od stycznia 2020r dokonywał wpłat na poczet kredytu w wysokości po 100 zł, 200 zł.

Pozwany prawidłowo doręczył powodowi wezwanie do zapłaty z 5.12.2019r; w dniu 10.12.2019r korespondencję odebrał domownik – żona W. P.. Pozwany nie wykazał ażeby domownik nie był uprawniony do odbioru przesyłki i ażeby tej przesyłki faktycznie nie otrzymał. W wezwaniu do zapłaty z 5.12.2019r powód jednocześnie poinformował pozwanego o możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego w trybie art. 75 c ustawy Prawo bankowe. Celem przepisów z art. 75c tej ustawy jest ochrona kredytobiorcy, przeciwdziałanie braku świadomości kredytobiorcy co do możliwego wypowiedzenia umowy, umożliwienie podjęcie restrukturyzacji zadłużenia. W okoliczności niniejszej sprawy uznać należało, iż powód uczynił zadość wskazanej regulacji prawnej. Pozwany wiedział o istnieniu zaległości w zadłużeniu i o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację kredytu. Świadczy o tym zresztą okoliczność,

że pozwany zawarł z powodem aneks do umowy kredytowej w dniu 10.12.2019r. Aneksem tym wydłużono okres kredytowania i zmieniono wysokość rat, przy czym raty w nowej wysokości miały obowiązywać od płatności następnej raty czyli za grudzień 2019r. W aneksie nie poruszono kwestii dotychczasowych zaległości w spłacie kredytu; brak zatem podstaw do przyjęcia, iż wezwanie do zapłaty zaległości z 5.12.2019r przestało być aktualne. Powód nie spłacił zaległości wskazanych w wezwaniu z 5.12.2019r w terminie wskazanym w tym piśmie.

Pozwany wystosował do pozwanego kolejne wezwanie do zapłaty opatrzone datą 5.02.2020r. Pozwany w piśmie tym został wezwany ponownie do zapłaty zaległości, które wówczas wynosiły łącznie 2323,07 zł (k.40). Ponowne informowanie w tym piśmie o możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego było w tej sytuacji bezprzedmiotowe albowiem powód o możliwości restrukturyzacji wiedział już wcześniej a nadto z tej możliwości skorzystał zawierając aneks do umowy.

Pismem z 25.02.2020r powód wypowiedział umowę kredytową z uwagi na niedotrzymanie terminów płatności przez pozwanego i wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w terminie 30 dni. W piśmie tym powód wskazał, że wypowiedzenie w przypadku uregulowania zaległości w wysokości 4.742,86 zł nie będzie wywoływało żadnych skutków prawnych. Wbrew zarzutowi pozwanego, dokonane wypowiedzenie jest skuteczne. Wypowiedzenie nie zostało dokonane pod warunkiem, który powodowałby bezskuteczność oświadczenia. Nie stanowi niedopuszczalnego warunku wypowiedzenia informacja, że spłata należności wymagalnych w okresie wypowiedzenia powoduje, że wypowiedzenie traci moc. Istotnie, w orzecznictwie czy też nauce prawa kładzie się nacisk na to, by oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu było złożone bezwarunkowo z uwagi na swój charakter, adresata (kredytobiorcę), oraz doniosłe skutki bo jego wykonanie może doprowadzić do zakończenia tego stosunku przed pierwotnie ustalonym okresem spłaty kredytu. Nie stanowi jednak niedopuszczalnego warunku wypowiedzenia informacja, że spłata należności wymagalnych w okresie wypowiedzenia powoduje, że wypowiedzenie traci moc. W związku z tym nie może być wątpliwości co do skuteczności wypowiedzenia.

W niniejszej sprawie pismo powoda z 25.02.2020 roku jest jasne co do treści. Z treści pisma jednoznacznie wynika, że bank dokonuje wypowiedzenia umowy kredytowej. Pozwany miał więc świadomość, iż umowa kredytowa zostaje wypowiedziana, zaś samo wypowiedzenie może utracić moc jedynie w przypadku ziszczenia się warunku w postaci dokonania spłaty zaległości.

W ocenie sądu, dokonane wypowiedzenie jest zgodne z umową stron oraz przepisami art. 75c ustawy prawo bankowe. Celem przepisów z art. 75c tej ustawy jest ochrona kredytobiorcy, przeciwdziałanie braku świadomości kredytobiorcy co do możliwego wypowiedzenia umowy, umożliwienie podjęcie restrukturyzacji zadłużenia. Bank zatem przed dokonaniem wypowiedzenia umowy, winien wezwać kredytobiorcę do dokonania spłaty przeterminowanego zobowiązania w terminie nie krótszym niż 14 dni, wraz z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację kredytu. W okoliczności niniejszej sprawy uznać należało, iż powód uczynił zadość wskazanej regulacji prawnej (co wyjaśniono we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia).

Biorąc powyższe pod uwagę, należało uznać, że powód dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej.

Pozwany podniósł zarzut nieważności umowy kredytowej w zakresie wysokości prowizji. Sąd nie uznał tego zarzutu za słuszny; pozwany nie wykazał nieważności umowy w przedmiotowym zakresie. W szczególności brak podstaw do uznania, iż kwestionowany zapis umowny jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego bądź stanowi niedozwolone postanowienie umowne (art. 5 kc, art. 385 (1) kc). Jakkolwiek ustalona w umowie prowizja jest bardzo wysoka, to jednak trzeba mieć na uwadze – co podnosiła strona powodowa – iż strony zawarły umowę kredytu na 12 lat, co wiąże się z wieloletnimi kosztami obsługi umowy. Nadto kredytu konsolidacyjne wiążą się z wysokim stopniem ryzyka a w umowie nie przewidziano żadnego adekwatnego do ryzyka zabezpieczenia wykonania umowy. Postanowienia umowy zostały indywidualnie uzgodnione a zapisy umowy nie kształtują obowiązków pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Sporny zapis umowy nie jest również sprzeczny z prawem.

Mając wszystko na uwadze orzeczono jak w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 69 ust. 1 Prawa bankowego.

W piśmie procesowym opatrzonym datą 3.09.2021r. powód – z uwagi na dokonane przez pozwanego po wniesieniu pozwu wpłaty na poczet kredytu – ograniczył roszczenie, ostatecznie żądając zasądzenia kwoty 129.182,39 zł z wyszczególnionymi w tym piśmie odsetkami. (k.46,47). Z uwagi na ograniczenie powództwa (częściowe cofnięcie powództwa), w tym zakresie należało postępowanie umorzyć na podstawie art. 355 par. 1 kpc. Wskazać przy tym należy, iż pozwany nie kwestionował sposobu zarachowania przez powoda wpłat dokonanych po wniesieniu pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W skład zasądzonych kosztów procesu wchodzi: opłata od pozwu 6500 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł oraz opłata za czynności radcy prawnego 5400 zł (par. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych), łącznie 11 917 zł.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty albowiem pozwany nie wykazała by istniał ku temu szczególnie uzasadniony przypadek (art. 320 kpc). Zachowanie pozwanego jako pożyczkobiorcy, która zaprzestała spłacania spornego kredytu bez usprawiedliwionych przyczyn, nie zasługuje na ochronę w świetle zasad współżycia społecznego.

SSO Andrzej Kieć